

IV. Letnik.

4. zvezek.

Venec

cerkvenih bratovščin.

Izhaja 24. dan vsakega meseca.

Urejuje
dr. Francišek Ušeničnik.

Vsebina 4. zvezka.

	Stran
Hvaležnost do Boga. (Namen sv. Očeta — pri- poročen v molitev za mesec april)	40
Častivci in častivke presv. Rešnega Telesa: Grofica Ana Fera.	51
Kratka razlaga litanij presv. Srca Jezusovega	53
Ljubite Boga ker vas je on najprej ljubil!	55
Prva Marijina družba na Kranjskem	56
Koliko romarjev je šlo v Rim v prejšnjih časih.	60
Razna poročila	61
Spevi za čiščenje sv. Reš. Telesa	63
Drobtinice	63
Zahvala za uslišano molitev	64
Izjava	64

„Venec“ prejeman pri upravnistvu stane na leto 1 K 20 h, po pošti pošiljan 1 K 44 h Denar za naročbo se pošilja: Upravništvu „Venca“ v Ljubljani, Kopitarjeve ulice 2; dopisi, zahvale za uslišano molitev in darovi za pobožne namene pa uredniku pod naslovom: dr. Fr. Ušeničnik v Ljubljani, Semenišče.

V Ljubljani, 1900.

Izdaje „Katoliška Bukvarna“. — Tiska „Katoliška Tiskarna“.

Dobrotni darovi.

Za bratovščino presv. Rešnega Telesa:

Ź. P. 2 K.

Za sveto Detinstvo:

Is Škofje Loke po g. katehetu A. Čadežu 32 K; šolarji v Dražgošah 1 K 35 h; iz Gornjega Grada po g. kapelanu Goth. Fermetu 14 K 70 h.

Za razširjanje sv. vere:

Is Novega Mesta po g. kanoniku M. Źerihu 40 K; iz Škofje Loke po g. katehetu A. Čadežu 60 K 80 h; g. prof. dr. Dolenc 4 K 20 h; neka oseba iz Škofje Loke 4 K 40 h.

Za najpotrebniše misijone:

Neimenovan 1 K; G. P.^o) 1 K.

Za ponesrečene salezijance v Patagoniji:

Neimenovana 6 K.

Za sv. Očeta:

Župnija sv. Katarine v Topolu 8 K; dr. Ź. L. 10 K.

Za uboge redovnice na Laškem:

Delavke v papirnici v Vevčah 6 K.

Za kruh sv. Antona:

Ź. P. 2 K.

Za družbo sv. Bonifacija:

A. Kummer, župnik v p., 2 K.

Za bratovščino za uboge duše v vicah:

Is Škofje Loke po g. katehetu A. Čadežu 22 K 72 h.

---

^o) Ker pri poslanem daru niste povedali namena, smo denar odločili za misijone.
Uredništvo.

V molitev so priporočeni

I. za ves mesec april namen svetega Očeta: *hvaležnost do Boga.*

II. za posamezne dni:

1. *Duhovne vaje za dijake.*
2. *Misijoni po slovenskih deželah.*
3. *Posli, ki jim je služba blišnja priložnost za greh.*
4. *Obrekovani duhovniki.*
5. *Škofovi zavodi v Ljubljani.*
6. *Trdovratni grešniki.*
7. *Da bi se izpreobrn timeri neki bolnik.*
8. *Misijon v neki fari.*
9. *Dve osebi za pomoč v izkušnjavah.*
10. *Neki dušni pastir.*
11. *Izpreobrn timerje Slovanov na Balkanu.*
12. *Češčenje sv. Rešnega Telesa.*
13. *Sočutje s trpečim Zveličarjem.*
14. *Da bi nas Bog obvaroval potreza.*
15. *Duhovno veselje vsem, ki so opravili velikonočno izpoved.*
16. *Letošnji novomašniki.*
17. *Neka oseba za zdravje in stanovitnost.*
18. *Deško semenišče v Gorici.*
19. *Misijonarji v jušni Afriki.*
20. *Neka oseba za pomoč v dušnih in telesnih potrebah.*
21. *Krščanske učiteljice.*
22. *Otroci, ki so danes prejeli prvi-krat sv. obhajilo.*
23. *Rimski romarji.*
24. *Neka oseba za dar čistosti in ponižnosti.*
25. *Mladeniči, ki jih Bog kliče v redovniški stan.*
26. *Slovenska dekleta v tujih mestih.*
27. *Vsi, ki so se priporočili v molitev, pa niso posebe omenjeni.*
28. *Sveti Oče Leon XIII.*
29. *Cesar Franc Jožef I.*
30. *Vsi živi in mrtvi udje molitvenega apostolstva.*

Molimo.

Gospod Jezus Kristus! V edinosti s onim božjim namenom, s katerim si sam hvalil Boga na zemlji v svojem presvetem Srcu in ga še zdaj hvališ brez konca v sakramentu presv. Rešnega Telesa po vsem svetu, in v posnemanje presv. Srca preblažene, brezmadežne Device Marije, Tebi darujem danes in vsak trenotek današnjega dne vse svoje namene in misli, vsa čutila in želje, vsa dela in besede.

Posebno pa Ti jih darujem za Tvojo sv. cerkev in nje poglavarja, kakor tudi za vse zadeve, ki so priporočene udom molitvenega apostolstva v tem mesecu in današnji dan.

Prodajalnica katol. tiskovnega društva

(prej H. Ničman)

Ljubljana, Kопitarjeve ulice šteв. 2

priporoča *molitvenike*:

- Večna molitev**, z rudečo obreзо 2 K 40 h, z zlato obreзо 3 K.
Osem ur pred sv. R. T., z večjimi črkami, v pol usnji 80 h, v celo usnji 1 K.
Kruh nebeški, v usnji 1 K 80 h, z zlato obreзо 2 K 40 h.
Vedno čiščenje, v usnji 2 K 40 h, z zlato obreзо 3 K 20 h.
Filoteja sv. Frančiška Saleškega, v usnji 1 K 80 h, z zlato obreзо 2 K 40 h.
Pot v nebesa, življenje udov III. reda, v usnji 1 K 80 h, z zl. obr. 2 K 40 h.
Marija Devica, v usnji 2 K 40 h, z zlato obreзо 3 K 20 h.
Pravi Marijini služabnik, v usnji 1 K 60 h, z zlato obreзо 2 K 20 h.
Presveto Srce Jezusovo, v usnji 1 K 80 h, z zlato obreзо 2 K 40 h.
Razlaganje sv. maše, v pol usnji 2 K 50 h, v usnji 3 K, z zl. obr. 3 K 80 h.
Rafael, voditelj odrasli mladini, platno 1 K 50 h, usnje 1 K 60 h, zl. obr. 2 K.
Spomin na Jezusa, molitvenik za otroke, trdo vezan 40 h, v usnji 70 h, z zlato obreзо 96 h.
Jezus dobri pastir, molitvenik za otroke, trdo vezan 40 h, v usnji 72 h, z zlato obreзо 1 Kr.
Zvonček nebeški, molitvenik za otroke, v usnji 1 K 10 h, z zl. obr. 1 K. 60 h.
Jezus na križu moja ljubezen, za mladino, v usnji 1 K 60 h, z zl. obr. 2 K.
Nevesta Kristusova, v usnji 2 K 48 h, z zlato obreзо 3 K 40 h.
Ura moliti Jezusa v vednem čiščenju presv. R. T., mehko vezana 24 h, trdo vezana 40 h.
Častna straža Jezusovega presv. Srca, 24 h.
Getzemani in Golgata, v usnji 2 K 60 h, z zlato obreзо 3 K 40 h.
Sv. Alojzij ali 6 nedeljna pobožnost, v usnji 1 K 40 h, z zlato obr. 1 K 80 h.
Razne knjige za **Marijine družbe** itd., itd.

Tudi ima v zalogi:

Veliko zbirko **rožnih vencev**, navadnih, po pet oddelkov, kakor tudi rožnih vencev „Naše ljube Gospe“, bratovščine „Pomoč dušam v vicaх“, „Žalostne matere božje“ . . . lesenih, koščenih, iz kokosa, iz bisernice — po različni ceni.

Svetinjice za bratovščine „Naša ljuba Gospa“, „Sv. Benedikta“, „Svetega Alojzija“, „Sv. Frančiška“, „Sv. Antona“, „Brezmadežnega spočetja“, „Sv. družine“ itd.

Srebrne svetinjice s podobo „Brezmadežnega spočetja“, po 90 h in višje.

Na razpolago so raznovrstni **škapulirji**, **križi** s stojalom in za na steno, **svete podobice**, manjše in večje — od najpriprostejših do najfinejših — tudi **podobe za okvir**.

Naj še imenujemo: Spominjske **podobice za sv. birmo**, sto skupaj 4 K 40 h; — **Spomin na prvo spoved**, sto kosov 2 K 40 h, 4 K 40 h in višje; — **Spomin na prvo sv. obhajilo**, sto skupaj 2 K 20 h, 4 K 40 h, 8 K in višje; — **Spomin na sv. misijon**, sto kosov 1 K 70 h.

Litanije presv. Srca Jezusovega, sto kosov 1 K 60 h.

 Vsa naročila se hitro izvršujejo.

Zvezek 4.

Letnik IV.

April 1900.

Hvaležnost do Boga.

(Namen sv. Očeta — priporočen v molitev za mesec april.)

Ko je naš Zveličar še na zemlji bival ter hodil okrog po svoji domači deželi, učec in svareč, deleč dobrote in blagoslov, pride mu nekoč naproti deset gobavcev, ki so od daleč klicali: Jezus, učenik, usmili se nas! In niso zastonj prosili. Milostno srce Odrešenikovo se jih je usmilito — vsi so ozdraveli. A kmalu so pozabili nepopisne dobrote, katero so sprejeli po vsemogočni besedi Zveličarjevi. Izmed deset ozdravljenih je prišel le eden nazaj k Jezusu. „Hvalil je Boga z močnim glasom“ — pravi sv. evangelj. „Padel je na obraz pred Jezusove noge in ga je zahvalil. In ta je bil Samaritanec. Jezus reče: Ali ni bilo deset očiščenih? Kje pa je onih devet? Nihče se ni našel, da bi se bil vrnil in Bogu čast dal, kakor ta tujec.“

Iz té zgodbe spoznamo lahko, kako ostudna je nehvaležnost pred Bogom in pred ljudmi. Zares! Nobena reč te tako ne speče v dno srca, kakor če opaziš, da ti hrbet obračajo tisti, katerim si odprtih rok dobrote delil, da se te ogibljejo oni, ki so te kdaj v potrebah in nadlogah čestokrat iskali. Že pri ljudeh sploh je nehvaležnost tako na slabem glasu, da jo imenujejo „črno“. Kaj pa porečemo o nehvaležnosti do Boga?

Nekdo je pred več leti zapisal to-le resnično dogodbo: Bilo je — pravi — lepega pomladnega dné. Zunaj na polju je narava oživila, vse je kipelo, klilo, rastlo in zelenelo, vse je tako lepo oznanjalo lepoto božjo v širni svet. Neki gospod iz mesta se je sprehajal po vzbujenih livadah in dospel do kmeta, ki je ob svoji njivi stoječ slonel na motiki, s katero je

nekoliko poprej prikopal ruševino ob kraju. „Lepo vreme imamo“, nagovori gospod kmeta. Le-ta odgovori na kratko: Da. „Lepo pšenico boste imeli“ — nadaljuje ptujec pogovor, hoté odobrovoljiti kmeta, ki je bil, kakor se je zdelo, slabe volje. — Zopet prejšnji odgovor. „Jako lepo je pognalo po polju in blagoslovil vas je Bog to leto.“ Blagoslovil? — zadere se kmet — lahko mu je blagosloviti, ko sem njivo dvakrat pognojil.

Vem, da se zgražáš v dno duše, dragi bravec, nad nehvaležnostjo tega kmeta, in v svesti sem si, da ne bi mogla preko tvojih ust zleteti tako bogokletna beseda. Gotovo ti je zapisana globoko v srce beseda apostolova: „Kaj imaš, da bi ne bil prejel? Če si pa prejel, kaj se hvališ, kakor da ne bi bil prejel?“ Ali človek je že tak, da ima tisto, kar rabi vsak dan, kar potrebuje ob vsaki priliki, tako za svojo lastnino, da mu redkokdaj pride v spomin, zahvaliti se Bogu, od katerega prihaja vsak dober dar in vsako popolno darilo. Jest in piti moramo vsak dan, imeti moramo obleko, stanovanje in kar je še drugega treba za življenje; in vendar, kako redkokdaj nam pride na misel, da bi za vse to skupaj ali za vsak dar posebej Boga zahvalili!

Vse drugače pa nas je učil Zveličar Jezus Kristus. Ob vsaki priliki se zahvaljuje nebeškemu Očetu: preden nasiti več tisoč ljudi z malo kruhi in dvema ribama, preden obudi Lazarja, preden postavi pri zadnji večerji zakrament presvetega Rešnega Telesa. Na vsakem listu svetega evangelja imamo pričo Jezusove hvaležnosti do nebeškega Očeta. Prav tako so delali tudi apostoli in učili. V silnem viharju na razburkanem morju vzame apostol Pavel kruha, zahvali Boga vpričo vseh potnikov, ga razlomi in jé. (Dj. ap. 27, 35.) Vernike pa opominja: V vseh rečeh se zahvaljajte, zakaj to je volja božja v Kristusu Jezusu do nas vseh. (I. Tesal. 5, 18.) Tako hvaležnost do Boga je želela vzgajati vsak čas v svojih vernikih katoliška cerkev; zato pa njeni pisatelji zahvalnost do Boga tako navdušeno prosljavljajo. „Ni je več dolžnosti“ — med drugimi piše sv. Ambrož — „od hvaležnosti. Ako že človeka, nehvaležnega do ljudi, radi primerjamo ubojniku, kaj šele porečemo o pregrehi tistega, ki je nehvaležen do Boga!“ In da bi nam hvaležnost do Boga še bolj omilil, našteva sveti Ivan Zlatousti koristi, katere ta čednost kristijanu donaša. „Hvaležnost“ — pravi — „je nam ljudem jako koristna, ker po njej še več milosti od Boga prejmemo. Bog zahteva od nas hvaležnost, ne kakor da bi potreboval naše hvale, ampak zato, da nam more deliti novih dobrot.“

O potrebi in koristi naše hvaležnosti do Boga torej ni, da bi še kaj dostavili. Pač pa bi se dalo napisati, žal, le premnogo o človeški pozabljivosti in lahkomiselnosti, ki pomni in misli na vse drugo prej, kakor na hvaležnost do Boga. Vsak dan pri sveti maši izgovarjamo besede: Zahvaljajmo se Gospodu, našemu Bogu, — in vendar le prepogosto zabimo največjih dobrot, ki smo jih prejeli od Boga. Dotaknimo se le nekaterih. Bog je poslal na svet svojega edinega Sina, da nam je postal Odrešenik in Zveličar; kdaj se mu za to nepopisno dobroto zahvaljujemo? Zveličar je učil, trpel, umrl na lesu križa za človeški rod; o štiridesetdanskem postu se tega spominjamo. Kje pa je hvaležnost v besedi in dejanju za to neprecenljivo milost?

— Krščeni smo, poklicani kot udje v sveto katoliško cerkev, ne po svojem zasluženju, ampak po milosti božji. Izmed toliko in toliko milijonov ljudi smo prav mi izvoljeni, da smemo in moremo kot verni kristjani živeti, razsvitljeni po razodetju božjem, ogrevani po milosti božji. In koliko jih je, ki so za to Bogu hvaležni v besedi in dejanju! Med nami biva Jezus Kristus, skrit pod podobo kruha v tabernaklju. Vabi nas in milo kliče: Pridite k meni vsi, ki delate in ste obteženi! A koliko jih pride in kolikrat in kdo razlije pred Njim svoje hvaležno srce?

Bližamo se velikonočnim praznikom. Žalovali bomo najprej s trpečim in umirajočim Jezusom, a potem se bomo živo radovali njegovega poveličanja, njegove slave. Ne zabimo njegove ljubezni do nas! Daroval se je svojemu nebeškemu Očetu v spravo za naše grehe, kaj torej povrnemo Gospodu za vse, kar nam je dal? (Ps. 115, 3.) Častite Boga nebes in v pričo vseh živih ga hvalite, ker vam je svojo milost skazal. (Tob. 12, 6.) —r—

Častivci in častivke presv. Rešnega Telesa.

(Piše Jož. Benkovič.)

XXVIII.

Grofica Ana Feria.

(† 16. aprila 1601.)

Sveti Alfonz Liguori omenja v knjigi „Obiskovanje presv. Rešnega Telesa“ takoj v prvem premišljevanju pobožno gospó, katero so imenovali ljudje, ki so jo poznali, nevesto presv. Rešnega Telesa.“

Dné 3. maja l. 1527. se je rodila knezu Arku v Andaluziji na Španskem hčerka Ana. Ker se je v njen rojstveni dan obhajal spomin najdenja svetega Križa, se je imenovala Ana od sv. Križa. Že v zgodnji mladosti si je izbrala za izpovednika in duhovnega vodnika blaženega Janeza Avila,¹⁾ ki je bil izpovednik nekaterim svetnikom, n. pr. sv. Tereziji, sv. Frančišku Borgia, sv. Janezu od Boga, častitljivemu Ludoviku Granaškemu, ki je tudi popisal njegovo življenje.

Mlada deklica je v popolnosti vrlo napredovala, a na željo svojih starišev se je 16 let stara poročila z imenitnim in bogoljubnim grofom Petrom de Feria. Tudi v zakonskem stanu je nadaljevala svoje pobožnosti. To ji je bilo tem lažje, ker je bil njen soprog vojak cesarja Karola V., in kot tak je bil prva tri leta skoro vedno na tujem. Življenje mlade grofice Ane je lep vzgled, kako se more tudi zakonski stan popolno Bogu posvetiti, kar je nekaj let pozneje sv. Frančišek Salezij v knjigi „Filotea“ tako dobro in živo opisal. Njen mož ni bil le hraber vojak, temveč tudi zvest služabnik božji, ki svoje žene v premnogih dobrih delih ni prav nič oviral, temveč jih še pospeševal.

¹⁾ Glej „Venec“ l. 1898. št. 5.

Prava ljubezen do Boga je vselej neločljivo združena z gorečo in požrtvovalno ljubeznijo do bližnjega. Ana je bila dobra, skrbna mati vsem revežem in bolnikom. Sama jim je stregla s hrano, šivala jim obleko in jim pomagala v bolezni. Nje radodarnost ni poznala mej; kadar ni imela več denarja, je razprodala svoje dragocenosti, da je zopet mogla deliti miloščino.

Bog ji je dal ljubeznivega sinčka; a kmalu po rojstvu je umrl. Par let pozneje je obolel tudi mož. Ležal je dolgo v hudih bolečinah. Zvesta žena mu je stregla zelo skrbno, a rešiti ga ni mogla. Častitljivi Ludovik Granaški, mašnik iz reda svetega Dominika, ga je pripravljal na smrt in tolažil potrto grofico.

Ko je mladi grof po hudih bolečinah izdehnil blago svojo dušo, je podal izpovednik Ludovik oni križ, katerega je umirajoči bolnik ravnokar poljubil, tudi žalujoči vdovi v poljub. Krčevito se ga je oklenila in poljubila ter vzkljnila: „Ta bo poslej moj edini ženin!“

In res je bilo nje življenje odslej prava — križeva pot!

Štiriindvajset let je bila še le stara, ko je postala vdova. Ne dolgo potem je izvedela tudi o smrti bratovi. Vzela je zopet križ v roke in zaklicala: „Gospod, kakor ti je všeč; saj je bil bolj tvoj kakor moj.“ Ločena od vsega, kar jo je še vezalo na svet, sklene stopiti v samostan sv. Klare; a zaradi bolehnosti ni bila sprejeta. Ostala je pri svoji tašči. Ker pa ni smela živeti v samostanu, si je priredila svoje zasebno stanovanje kakor celico. Največ časa je v nji premolila; med ljudi je šla le v nujni potrebi. Izpovednika blaženega Janeza iz Avile je prosila, da bi mu smela narediti slovesno obljubo pokorščine, kakor je to pri redovnicah navada, a on je to odklonil. Svetoval ji je pa, naj tako obljubo naredi nasproti svoji tašči. Poslušala ga je, in poslej je za vsako malenkost prosila dovoljenja svojo „prednico“.

Črez nekaj let se ji je zdravje toliko zboljšalo, da so jo vendar - le sprejeli v red sv. Klare in sicer v Montilji. Lahko si mislimo, s kolikim veseljem je sprejela redovno obleko. V samostanu je odklonila vsako častno službo, sploh vsako odlikovanje pred sestrami. Goreče je opravljala najnižja opravila, kakor bi bila dekla vsem tovarišicam. Svoje imetje je že prej do zadnjega vinarja razdelila med ubožce in poslej ni marala več za noben denar.

Njeno bogoljubno srce se je použivalo le v ognjeviti ljubezni do Jezusa v presv. Rešnjem Telesu. V samostanu si je izvolila celico tik cerkve in iz celice je dala narediti okno v cerkev tako, da je vedno lahko gledala na oltar. Ob tem oknu je preklečala večino svojega življenja do sive starosti. Bila je res prava nevesta Jezusova, od katerega se kar ni mogla ločiti. Zato so ji dali častni naslov „nevesta presvetega Rešnjega Telesa“, in s tem imenom slovi še sedaj v katoliški cerkvi. Nekdaj jo je obiskala plemenita gospa iz nje sorodstva. Vprašala jo je, kaj vendar dela neprestano v celici, ali ji ni dolgčas, kaj misli, s čim se bavi? In redovnica odgovori: „Celo večnost bi rada tukaj ostala. Ali ni tukaj naš dobri Bog? O vzvišeni, ljubi Bog! In vi me vprašate, kaj delam tukaj pred njim? Ljubim ga; kdo pa je vreden bolj naše ljubezni nego On? Slavim ga; in komu se spodobi višja slava in čast

nego njemu? Hvalim ga; zakaj od koga pa imamo več dobrot nego od njega? Darujem se mu; komu naj pa sicer posvetimo sebe in vse, kar imamo in kar bi mogli imeti, če ne tistemu Bogu, od katerega smo vse prejeli? Prosim ga; kdo nam more večje in obilnejše milosti podeliti, nego On, ki je vir milosti, Gospod veseljstva? Kaj pa stori revež pred bogatinom? Kaj stori bolnik pred zdravnikom? Kam krene žejen človek, ako je studenec v bližini? Kaj dela lačen človek, ako sedi pri polni, bogato obloženi mizi?“

Krasne misli, kakršne more izrekovati le srce prešinjeno od žive vere, trdnega upanja in goreče ljubezni do Jezusa v presv. Rešnem Telesu.

A tudi v samostanu je morala mnogo trpeti. Izkusila je tudi ona, da vsak, kogar Bog ljubi, mora stopati po trnjevi poti skozi življenje, hoditi križevo pot za Jezusom. Telo ji je zelo pešalo, in nad trideset let je prenašala junaško hude telesne, a tudi duševne muke. Nekateri nehvaležni ljudje, katerim je nekdanj med svetom mnogo dobrega storiša, so ji zagrenili pozneje marsikako uro. Po dolgem, hudem trpljenju je šla po plačilo k svojemu ljubemu nebeškemu ženinu 16. aprila l. 1601. Dočakala je štiriinšedeset let, in od teh je bila celih petdeset let — „nevesta presv. Rešnega Telesa“.

O blažena duša, ki gre tako pripravljena k nebeški ženitnini!

Kratka razlaga litanij presv. Srca Jezusovega.

(Dalje.)

Srce Jezusovo, iz čigar polnosti smo vsi prejeli.

Sv. Janez, ljubljenec Srca Jezusovega, ki je pisal o skrivnosti včlovečenja tako visoko in globoko, kakor noben drugi evangelist, pravi v početku svojega evangelija o Jezusu Kristusu, da je „poln milosti in resnice“ in da smo „od njegove polnosti vsi prejeli“. Cerkev je te besede evangelistove sprejela v litanije presv. Srca Jezusovega in moli: „Srce Jezusovo, iz čigar polnosti smo vsi prejeli, usmili se nas!“ — Poskusiti hočem nekoliko vam raztolmačiti, kaj pomeni ta naslov presvetelega Srca.

Pomislite, kaj bi bila naša zemlja brez solnca! Ko zvečer solnce zaide, zaspri vse življenje. Cvetice zapró svoje čašice in povesijo glavice, ptiči umolknejo, vse žive stvari počivajo, povsod vlada mir in tihota. Tako je po noči, ko solnce izgine samo za malo časa. Po zimi pa, ko se solnce skriva cele tedne in mesece, zamrje v naravi vse življenje; vse je prazno in pusto. Posije pa pomladno solnce in narava zopet oživi, hrib in log ozeleni, vse raste in cvete.

Kar je solnce zemlji, to je milost božja naši duši. V duši, v kateri ne sije solnce milosti, je zima; vse je temno, mrzlo in mrtvo. Tema je v razumu, in zato človek priznava samo še to, kar more takorekoč z rokami prijeti; višjih, nadnaravnih, razodetih resnic, Boga, zveličanih duhov z rokami ne more doseči in zato jih tudi ne verjame. Srce brez milosti otrpne

od mrzle samopašnosti, in človek čuti samo še za se, ljubezni do bližnjega, do Boga ni v njem. Duša brez milosti je brez življenja, — mrtva za Boga. Posije pa vanjo žarek milosti, in zgodi se ji, kakor naši zemiji, ko posije pomladi gorko solnce. Duša oživi, podobna je vrtu, na katerem drevje ob enem cvete in rodi zlati sad; Bog sam z všečnostjo in veseljem gleda nanjo.

Da na kratko povem: vse, kar storimo Bogu ljubega in za nebesa zaslužnega, vse, kar je v nas res lepega in dobrega, vse imamo po milosti. Milost pa imamo od Jezusa Kristusa. On, ki je naš Odrešenik, je nebeško solnce, od katerega je prihajala in še prihaja vsa luč milosti v človeška srca.

Tema je pokrila zemljo, ko sta grešila Adam in Eva in z grehom ugasila v sebi prvo luč milosti, tema zmot in pregreh je zavladala vse vprek. V to temo je posijala luč, ki je Jezus Kristus; in sijala je ta luč vsem ljudem. „Luč v temi sveti“, tako piše sv. Janez o večni Besedi, o Kristusu. „Luč v temi sveti, prava luč, ki razsvetli vsakega človeka, kateri pride na ta svet.“ Bog, ki hoče, da bi se vsi ljudje zveličali, nikomur ne odreče svoje milosti; vsakemu jo ponuja, kakorkoli že. Tudi v starem zakonu je ljudem svetila luč milosti, res da manj, kakor nam v novem zakonu sveti, a svetila je vendarle, in sicer vsem ljudem. Večina ljudi pa luči ni čutila, zato, ker jim je bil duh zaslepljen po zmotah in srce zakrknjeno v hudobiji. Luč je v temi svetila, toda „tema je ni zapopadla“. Ljudje, katerim tema zmot in pregreh zagrinja pogled, so kakor slepci, katerim sije solnce, pa ga ne vidijo.

Solnce, od katerega prihaja vsa ta luč milosti, ki je svetila in še vedno sveti vsem ljudem, — že sem prej dejal — solnce naših duš je Kristus. Iz Jezusa Kristusa izhaja vsa milost, ki razsvetljuje, ogreva in oživlja naša srca. Kristus, ki je s svojim trpljenjem in s svojo smrtjo človeški rod spravil z Bogom, nam je tudi zaslužil vso množino milosti, ki jo prejemo. Zavoljo trpljenja in smrti svojega ljubljene Sina je Bog delil milost v starem zakonu in jo deli še v obilnejši meri v novem zakonu.

Zveličar je za nas trpel in umrl in nam s tem zaslužil sveto milost božjo. Zakaj pa je hotel za nas trpeti? Kaj ga je gnalo v smrt? Trpel je in umrl, ker nas je ljubilo njegovo presv. Srce. Ljubezen je gnala Sina božjega, da je prišel iz nebes na zemljo. Iz ljubezni do nas je ob svojem prihodu izbral v svoje stanovanje podrt hlev. Iz ljubezni se je trudil in delal, ko je očitno učil. Iz ljubezni je umrl na križu. Poglejte pot, ki drži iz Betlehema na Kalvarijo, vsa je s trnjem posuta; šel je po nji — iz ljubezni do nas. Karkoli je Kristus za nas storil, pri vsem ga je vodila Ljubezen njegovega presv. Srca.

Tej ljubezni presv. Srca se moramo torej zahvaliti za vse milosti, ki nam jih je Odrešenik zaslužil s svojim trpljenjem in s svojo smrtjo. Trpeli so sicer vsi udje presv. telesa Gospodovega; trpela je njegova presveta glava, trpele so roke in noge, trpelo je celo telo; toda zakaj? — zato, ker

je tako hotela ljubezen presv. Srca. Ljubezen je dejala v vezi roke Gospodove, ljubezen je pribila na križ njegove presvete noge. Ako torej s hvaležnostjo poljubujemo prebodene roke in noge Gospodove, iz katerih so tekli za nas studenci krvi. — potoki milosti, — koliko bolj moramo vzljubiti presveto Srce, ki je velevalo rokam in nogam, da so se dale prebosti.

Pa rekel sem premalo. Srce, ki je velevalo Gospodu, da je izdal svoje presveto telo najstrašnejšim mukam, to Srce je tudi samo trpelo, da, trpelo je več, kakor drugi udje presv. telesa. Kristus je precej od početka svojega življenja naprej vedel, kaj bode trpel; njegova duša je vedno gledala križ vrhu Kalvarije; zato je apostolom tolikrat govoril o svojem trpljenju. Kdo pa bi mogel povedati, kaj je trpelo njegovo Srce ob misli na tako strašno smrt? — Tisti večer pred smrtjo je presveto Srce na Oljski gori naprej občutilo vse ponižanje, sramotenje, vse trpljenje, ki je čakalo Gospoda tisto noč in drugi dan. Občutilo je presv. Srce ne samo, kar je trpelo telo Gospodovo, ampak tudi, kar je trpela presveta duša. Bilo je polno britkosti, strah in groza sta ga obhajala, trpelo je toliko, da je Gospod pōtil krvavi pot

Zato pa po pravici moramo reči: kar nam je Jezus Kristus zaslužil s svojim trpljenjem, vse to je dar njegovega presv. Srca. Kar so grešniki prejeli milosti, da so se izpreobrnili, in kar so je prejeli svetniki, da so vstrajali do konca, kar je sveta cerkev dobrega storila: vsa luč razsvetljenja, vsa moč ljubezni, sploh vsa milost nam prihaja iz presv. Srca Jezusovega. To Srce, ki je polno milosti, nam je vse zaslužilo, in od njega smo vsi prejeli. Če kdo ni prejel, tega ni krivo presv. Srce; kriv je človek sam, ki zapira svoje srce luči milosti.

In če morda, dragi bravec, tudi ti čutiš, da ti je duh temen in srce mrzlo, potem te prosim, pojdi tja, odkoder izhaja vsa luč milosti, pojdi k presv. Srcu. Moli to Srce in reci Jezusu, da si voljan vse storiti, kar nam velevalo njegove svete zapovedi. Jezus te bode poslal k svojemu namestniku, h mašniku, da njemu poveš, kako ti je. V božjem imenu bode mašnik razgнал temo pregreh v tvoji duši, Bog bode govoril kakor nekđaj pri ustvarjenju vsemogočno besedo: „Bodi luč!“ in tisti hip bode iz presvetega Srca posijalo v tvoje srce solnce milosti, tvoje srce bode oživelo, in ti bodeš zopet srečen.

Ljubite Boga, ker vas je on najprej ljubil!

(Glej Emmanuel 1900.)

N šestnajstem stoletju so bili na Norveškem žalostni časi za katoličane. S silo se je vpeljala kriva Lutrova vera, katoliški duhovniki se pod smrtno kaznijo niso smeli prikazati v deželi, in smrtna kazen je zadela tudi onega, ki se je predrznil katoliškega duhovnika pod streho vzeti. Večina ljudi je odpadla od katoliške vere, le tu in tam so še nekateri na skrivnem služili Bogu; seveda duhovnikov ni bilo, ki bi jim bili delili kruh zveličanja in jih tolažili. Toda glej, kaj stori krščanska ljubezen! Ne išče svojega, vse pretrpi, vse prenese, pravi apostol; in kako je iznajdljiva! Neki duhovnik, vnet take nesebične in požrtvovalne ljubezni, gre iz daljnih krajev na Norveško,

da bi tam skritim kristjanom delil sv. zakramente, jih tolažil, pri njih daroval daritev sv. maše in njih otroke poučeval v sv. veri. Bil je to nemški misijonar o. Šaht. Toda kako priti do revežev, ki niso smeli očitno Bogu služiti! Začel se je učiti izdelovanja mišjih pasti, in s temi pastmi je šel v Norvegijo, da bi iztaknil skrite katoličane.

Kdo je revnejši kakor krošnjar z mišjimi pastmi! Od hiše do hiše gre, naj si bo vreme kakršnokoli, navadno ničesar ne skupi, prikrošnjari pa komaj toliko, da se za silo preživi. Kakšen razloček med njim in med imenitnim gospodom, ki se vozi v kočiji in pred katerim vse spoštljivo klobuke z glave jemlje! O. Šaht je postal iz imenitnega in spoštovanega gospoda ubog krošnjar z mišjimi pastmi. Od hiše do hiše je krošnjaril in iskal skrite katoličane. Slednjič jih je našel v Upsali. Z nepopisnim veseljem so ga sprejeli, in dolgo je pri njih deloval. Slednjič ga je nekdo izdal sovražnikom. V verige so ga uklenili, hudo mučili, potem pa iz dežele pregnali. Oni, ki ga je pod streho vzel, je umrl mučeniške smrti. O. Šaht je umrl v pregnanstvu v Hamburgu l. 1654. v 69. letu svoje dobe.

Duhovnik začne krošnjariti od hiše do hiše; to je res lepa ponižnost in velika ljubezen do bližnjega! Toda glej, Sin božji je postal trpeč Zveličar, stopil je iz nebes in se dal pribiti na križ! Če so bili norveški katoličani misijonarju dolžni ljubezen in spoštovanje, kaj smo še le mi dolžni svojemu ljubeznivemu Zveličarju, ki je 33 let tako revno živel na zemlji in slednjič sramotno na križu umrl — kaj smo dolžni njemu, ki je v najsvetejšem zakramentu ostal tu na zemlji pod podobo kruha, zato, da bi bil kot človek vedno pričujoč med nami, da bi se pri sv. maši neprenehoma daroval za nas svojemu nebeškemu Očetu, in da bi bil v sv. obhajilu naša dušna hrana! Glej, kako dobro Srce ima tvoj Zveličar! In tebi se zdi dolgo eno uro moliti pred najsvetejšim zakramentom, in ti prideš rad pozno k sv. maši in greš tako hitro iz cerkve, in imaš tako malo veselja in hrepenenja po sv. obhajilu. Ljubi Gospoda svojega Boga, ker te je on najprej ljubil! *Ž. K.*

Prva Marijina družba na Kranjskem.

(Dalje.)

Škofje, opati in kanoniki v Marijini družbi.

Marijina družba, ki se je l. 1605. v Ljubljani ustanovila in l. 1606. pridružila svoji materi v Rimu, je rastla kakor drevo, ki je zasajeno ob potoku in daje sad ob svojem času in ki mu listje ne odpade. Od leta do leta so se udje množili, in kakor povsod drugje, se je pokazalo kmalu tudi v Ljubljani, da so sinovi Marijini med svojimi součenci najbolj pridni pri delu in molitvi. Ni minulo dobro pet let, in Marijina družba v Ljubljani je slovela ne samo po vsej Kranjski, ampak tudi v sosednih deželah, Štajerski, Koroški in Istriji. V to je pomogel zlasti škof Tomaž Hren, ki je bil družbi precej od kraja najboljši prijatelj.

Leta 1611., 5. dan junija, v osmini po prazniku sv. Rešnega Telesa je imela družba slovesen shod. Prišli so k shodu kranjski plemenitaši, duhovska in svetna gospôda in tudi škof sam. Pri tem javnem in slovesnem zborovanju so sodali Marijini izbrali škofa Hrena za variha in vrhovnega poglavarja družbi, za starejšini in svetovavca pa stiškega opata Jakoba in kostanjeviškega opata Jurija.

Častne vrhovne predstojnike je posehmal volila družba vsa leta do onega časa, ko je morala prenehati. Ljubljanski škofje, prošti in kanoniki, samostanski predniki v Stični, Kostanjevici in Bistri pri Vrhniki so menjavali v tej častni službi. Ne kaže, da bi vam ponavljal od kraja do konca vsa razna imena; samo nekatere može hočem našteti. Po smrti škofa Tomaža Hrena (l. 1630.), je bil njegov naslednik na stolici sv. Nikolaja, Rajnald Skarliki izbran za variha Marijini družbi, l. 1632. Med Marijine sinove se je dal Skarliki prej to leto sprejeti. Lepo je, kar se bere v knjigi pod njegovim imenom. Mož je bil bolan in ni mogel iz hiše; zato je poslal vodniku Marijine družbe pismo v katerem prosi, da ga sprejme med sodale Marijine. V pismu pravi: Ko sem prišel na svet, me je mati posvetila službi Device Marije; Njej sem se vsega daroval, ko sem bival v Gradcu in na Dunaju; to hočem storiti tudi sedaj kot škof ljubljanski: darujem se Materi božji v nebo vzeti, zakaj v praznik Marijinega vnebovzvetja sem bil v škofa posvečen, in rojen sem bil v praznik Marijinega oznanjenja. — Tako je pisal škof Skarliki 5. avgusta l. 1631., umrl je l. 1640. Kot starešini in svetovavca sta bila škofu Skarlikiju pridružena ljubljanski prošt Gašpar Bobek in stiški opat Janez Anžlovar († 1638.). Gašpar Bobek je bil že od 1606. l. vpisan v Marijino družbo; umrl je l. 1634. Zgodovina oo. jezuitov piše o njem, da je umirajoč držal v roki sveto razpelo in takole molil: „Gospod Jezus, Jezus moj, ali ne umiram v letih, v katerih mi obeta upanje častne službe in naslove? Bodi, kakor je tvoja volja. Ko bi bil kardinal ali papež, ali še kaj več, vso čast denem k tvojim nogam, Jezus moj. Ako je tvoja volja, rad umrjem.“

L. 1654. je bil družbeni varih in poglavar stiški opat Janez; kot starešini sta mu bila pridružena ljubljanski prošt Marko Doliner in Lud. Cirian, prior kartuzianskega samostana v Bistri. Nekaj let pozneje si je Marijina družba izbrala za poglavarja in variha novomeškega prošta Janeza Andreja Stemberga (l. 1659.). Potem je bil družbi za variha konstanjeviški opat Janez (od l. 1677. do 1679.) in za njim stiški opat Ludovik (od l. 1680. do 1683.). Od leta 1690. je bil več let zapored ljubljanski škof Sigismund Krištof Herberštajn družbeni poglavar. Tako je bilo tudi v osemnajstem stoletju. Ljubljanski škofje Viljem Leslie, Feliks Šrotenbach, Leopold Petazzi so bili po vrsti leto za letom vrhovni varih Marijini družbi; starejšine in svetovavci pa so bili ljubljanski kanoniki in opati iz stiškega, konstanjeviškega in bisterskega samostana.

Kardinal Kolonič.

Družba, kateri so stali na čelu prvi možje v deželi, je dobila seveda tudi pred svetom nekak sijaj. Vsak si je štel v čast, če je bil sprejet med sinove Marijine; in zato se je družba tem hitreje širila, ne samo po Kranjskem, ampak tudi preko mej naše dežele. Do leta 1611. so bili v družbi po največ samo učenci iz jezuitskih šol; od tega leta najprej pa, ko je škof Hren slovesno sprejel družbo v svoje varstvo, so šli v vojake nebeške Kraljice tudi odrastli možje, duhovskega in svetnega stanu. Škofje in opati, prošti in kanoniki, župniki in kapelani iz Kranjske, Koroške, Štajerske, Hrvaške in

od drugod so se vpisali med sinove Marijine. Imen ne bodem našteval, ker jih je preveč. Enega moža, čigar ime je v družbeni knjigi precej na prvem listu, moram pa vendarle posebe omeniti in vam o njem nekaj povedati. To je slavni kardinal in nadškof Leopold Karol Kolonič.

Stara rodbina Koloničeva je bila na Hrvaškem doma. Oče kardinala Koloniča je služil cesarja Ferdinanda II. v vojski zoper Turke; bil je luterske vere; ko pa je leta 1621. na božji poti Hoenajh (Hoheneich) na Nižjeavstrijskem čudovito ozdravel, se je izpreobrnil in vrnil v katoliško cerkev. Sin Leopold Karol se mu je rodil l. 1631. Na Dunaju je dostal višje šole, potem pa šel v viteški red hospitalskih bratov sv. Janeza Krstnika. Hospitalski bratje so varovali jeruzalemske romarje, sprejemali jih pod streho, in se vojskovali s Turki. Tudi mladi Kolonič je zgodaj šel v vojsko zoper Turke; v neki bitki na morju pri otoku Kandiji se je pokazal pogumnega junaka, ko je prvi med vsemi skočil na turško ladijo in tam zasadel krščansko bandero. Drugič se je odlikoval v bitki blizu Carigrada l. 1655. Leta 1657. se je vrnil v Avstrijo in služil pod cesarjem Leopoldom I. Petinideset let stari se je začel učiti bogoslovja; l. 1668 je bil posvečen v mašnika, in kmalu potem v škofa. Bil je za škofa najprej v Nitri na Ogerskem, potem pa v dunajskem Novem Mestu. Kot škof je bil poln apostolske gorečnosti, rad je pridigoval, in ko je l. 1679. razsajala kuga, je bil po dnevu in po noči pripravljen, umirajočim pomagati in jim deliti svete zakramente. Najbolj pa je zaslovelo njegovo ime l. 1683., ko so Turki oblegali Dunaj.

Takrat je škof Kolonič šel sam med vojake, dajal jim poguma, stregel ranjenim po bolnišnicah, upiral se odločno oderuhom, ki so živež dražili, in zastavil svoje in cerkveno blago, da je pomagal vojskovodju Starhembergu, ki je branil Dunaj. Turški poglavar Kara Mustafa je slišal, kaj dela Kolonič, in prisegel je pri Alahu, da mu hoče sam s svojo roko glavo odsekati, kadar si osvoji mesto. No, zgodilo se je drugače. Krščanski junaki so premagali Turka, vzeli glavo Karu Mustafu in jo poslali Koloniču.

Sovražniki so pobegnili, zmagovavci pa so hiteli v njih tabor, da si razdelé med seboj bogati plen. Tudi škof Kolonič je hitel, da dobi svoj delež. Toda česa je iskal krščanski junak po turških šotorih? Morda zlata in srebra? O, ne! Nabiral je po šotorih bolne in lačne otroke, ki bi bili brez njega morali žalostno umreti. Dolgo časa je sam skrbel zanje, potem pa nekaterim pomagal, da so prišli v hiše k dobrim ljudem, druge pa je poslal v šolo. — Tudi pozneje je po krajih, koder je divjala vojska, zbiral zapuščene sirote in jih vzgojeval. Papež Inocencij XI. ga je podpiral z denarjem, pri tem velikodušnem delu krščanskega usmiljenja; da mu pokaže, kako ga čišla in spoštuje, ga je leta 1685. naredil za kardinala in škofa v Rabi na Ogerskem. Kardinal Kolonič je zidal bolnišnice v Požunu, Rabi, Komarnu, Ostrogonu in Pešti, pomagal redovnikom Trinitarcem, ki so odkupovali krščanske jetnike pri Turkih, in nabiral zanje miloščino; poleg tega se je mnogo trudil, da bi zedinil razkolnike z rimsko-katoliško cerkvijo in do tisoč Grkov se je po njegovem prizadevanju izpreobrnilo.

Ta veliki in slavni mož, slaven po svojih zmagah v turških vojskah, a še bolj slaven po dobrih delih krščanske ljubezni, je bil u d Marijine kongregacije v Ljubljani. Kakor se vidi, je sam zapisal svoje ime družbeno knjigo, in sicer v tistih letih, ko je bil že kardinal. Umrl je na Dunaju, dné 20. januarja l. 1707.

Kranjski plemenitaši. Cesar Ferdinand II.

Pa ne le duhovščina, ampak tudi plemstvo se je pridno zbiralo v sveti vojski nebeške Kraljice. Prepisal sem iz knjige nekaj bolj znanih imen. Med sinove Marijine je bil sprejet Frančišek Ksav. baron Barbo l. 1611., Janez Ulrih baron Eggenberški l. 1616., Bernardin Moskhon z Orteneka l. 1620., Volbenk Engelbert grof Turjaški l. 1651., Janez Andrej grof Turjaški l. 1652., Eberhard Leopold Ursini grof Blagaj l. 1651., glavar kranjske dežele Janez Anton knez Eggenberški l. 1695., Ignacij Anton Eebenegg, glavar na Bledu l. 1728., Henrik knez Turjaški l. 1727., glavar kranjske dežele Korbinian grof Saurau l. 1735., Jožef Felix grof Lamberg l. 1752.

Naj zadoščujejo ta imena. Pričajo nam, da se kranjski plemenitaši tiste dobe niso sramovali imena Marijinega; kaj pravim, sramovali, — ponosni so bili, da so bili vpisani v knjigo Marijine družbe; zakaj zavedali so se, da je preprosto ime ‚sin Marijin‘ bolj častno kakor visoki grofovski in knežji naslovi. To so takrat čutili. In kako ne bi? Saj se je sam vladar avstrijskih deželâ, nadvojvoda, od l. 1619. cesar Ferdinand II. posvetil nebeški Kraljici in se vpisal v Marijino družbo. Imel je vojsko z Benečani; da bi pospešil priprave, je prišel v Ljubljano l. 1616. Ob tej priliki se je dne 12. decembra dal sprejeti med sinove Marijine in sam zapisal svoje ime v družbeno knjigo; med letnico je zarisal ime Marijino, spodaj je zapisal: ‚corona legitime certantibus‘, to se pravi po naše, venec zmage tistim, ki se pošteno bojujejo.

Ali ne, dragi bravec, to so bili takrat drugi možje nego so dandanašnji. Koliko pa je sedaj mladeničev, ki se upajo iti v Marijino družbo? V marsikateri župniji bi jih skoraj lahko na prste seštel. Mnogi med moškimi sedaj mislijo, da se, ne vem, kako ponižajo, če se vpišejo v družbo Marijino; a v resnici je zanje samo častno, če jih sprejame Marija med svoje sinove.

Krščanski možje in mladeniči, ki ste morda brali tele vrstice, predno denete list iz roke, pomislite malo sami pri sebi, kar sem vam danes povedal o velikih in slavnih možeh. Vitezi in knezi, kralji in cesarji, največji junaki iz turških vojskâ so se sponosom imenovali sinovi Marijini; to malo pomislite, potem pa odgovorite k vprašanju: zakaj je vas sram častnega imena sinú Marijinega? Zakaj? — Dajte odgovor, ne meni ampak sebi; prosim pa, bodite odkritosrčni sami do sebe!

(Dalje prihodnjič.)

Koliko romarjev je šlo v Rim v prejšnjih časih.

Naši romarji se odpravljajo na pot v Rim. Zato utegne ta ali oni morda rad slišati, kako so včasih romali v svetem letu.

Največ romarjev je menda obiskalo večno mesto v petem svetem letu, to je leta 1450. Možje, ki so takrat živeli in zapisali, kar so na svoje oči videli, pravijo, da toliko ljudi še ni bilo v Rimu, kakor takrat. Prihajali so romarji iz vseh evropskih dežel, vseh narodov, vseh jezikov, vseh stanov: Francozi, Nemci, Španci, Portugizi, Grki, Armenci, Dalmatinci, Italijani; kralji in vojvode, grofi in vitezi, bogati in ubogi, moški in ženske, stari in mladi, zdravi in bolni. Prepevali so svete pesmi, vsak v svojem jeziku. Nekdo, ki je sam videl to romanje, je rekel, da je bilo po rimskih ulicah in po cestah okolo Rima kakor na mravljišču: vse križem so hiteli ljudje. Vsak dan je neki bilo do štirideset tisoč tujcev v Rimu. Mlinarji niso mogli sproti namleti dosti moke, in peki ne dosti kruha speči za romarje.

Iz Avstrije je šel takrat v Rim vojvoda Albrecht, kateremu je papež v znamenje ljubezni in spoštovanja na božični dan podaril posvečen meč; z vojvodom so potovali avstrijski vitezi in grofi; med njimi je bil tudi stari Friderik grof celjski. — Mudili so se v Rimu tisto leto možje, ki jih je cerkev pozneje slovesno proglasila za svetnike. Sv. Didak, Španec, je kot ponižen redovnik v samostanu Araceli stregel bolnikom. Drugi svetnik, ki je takrat bival v Rimu, je sv. Janez Kapistran, oni slavni menih, ki je šest let pozneje pri Belem gradu vodil vojsko zoper Turke.

Rimljani so morali štiri glavne cerkve trideset dni obiskovati, laški romarji štirinajst dni, drugi pa osem dni. Ker pa je v mestu živež pohajal, je papež dovolil, da je dosti, če vsak romar trikrat obiše določene cerkve. Papež Nikolaj V. je bil sam vsem v najlepši vzgled. Bos je hodil od cerkve do cerkve. Vsako nedeljo je dal romarjem slovesen blagoslov z visokega hodnika pred cerkvijo sv. Petra. K temu blagoslovu se je zbralo vselej toliko ljudi, da so napolnili ves prostor daleč okolo cerkve, zasedli so tudi bližnje holme, od koder so še mogli videti papeža; in vendar je bilo vsak pot mnogo več tistih, ki ga niso videli, kakor onih ki so ga videli.

Ob začetku vsakega tedna so romarji odhajali, pa ob koncu tedna so bile zopet vse hiše po mestu prenapolnjene. Mnogi so prenočevali pod milim nebo m, po cerkvenih lopah in vinogradih okolo mesta. Po cestah je bila tolika gneča, da skoraj ni bilo moči naprej priti. Na mostu, ki drži črez reko Tiberu k sv. Petru, so se prerivali ljudje sem in tja še pozno zvečer; pogosto so morali vojaki vmes poseči, da so napravili red; ob vsej previdnosti se je nekoč vendarle ravno na mostu zgodila huda nesreča, pri kateri je v silni gneči več ljudi padlo v vodo in utonilo.

Tako je bilo od Božiča do Vnebohoda; med poletjem je romanje prenehalo, a se je zopet začelo proti jeseni, brž ko je vročina nekoliko odlegla.

Hude nezgode prejšnjih let, kuga in vojska, so ljudi gnale v Rim, da tukaj na svetih krajih storé pokoro za svoje grehe in od Boga izprosijo milost, da jim v prihodnje zanaša s svojo šibo. Cerkev sama je v tej dobi mnogo trpela radi notranje razpore. Sveto leto pa je iznova krščanstvu pokazalo, da je Kristus svojo cerkev zidal na skalo. Viharji bijejo ob to skalo, — malovernim se časih zdi, kakor da se maje, a vihar potihne in skala stoji trdno kakor prej. Tako je bil v 15. stoletju razpor razdvojil in razcepil krščanstvo, a v svetem letu 1450. so se verniki vseh dežel v neizmernem veselju zopet zbirali krog enega poglavarja, rimskega papeža Nikolaja V.

V našem času so sovražniki papežu s silo vzeli Rim in dežele, v katerih je prej vladal kot kralj; mislili so, da bodo s tem omajali in prevrnili stol sv. Petra. Prazno upanje! Z bajoneti in topovi stražijo Vatikan, sveti Oče Leon XIII. pa tudi kot jetnik mogočno in slavno vlada vesoljni katoliški svet. Kralji in cesarji se mu klanjajo. Katoliški narodi pa bodo v svetem letu iznova pokazali sovražnikom, da je Rim še vedno središče krščanstva, sedež namestnika Kristusovega!

Razna poročila.

Naznanilo ponočnim častivcem presv. Reš. Telesa v Ljubljani.

Po noči med 5. in 6. aprilom bodo moški častili presv. Reš. Telo v stolni cerkvi sv. Nikolaja. — Molila se bode 9. ura: češčenje žalostne Matere božje Marije. — Na praznik žalostne Matere božje, v petek, 6. aprila, bodo vsi moški častivci skupno molili Najsvetejše zvečer od 8. do 9. ure v Križanski cerkvi. Molila se bode tudi 9. ura. — Pritecite vsi moški k prežalostni Materi, katera se posebno časti ravno v tej cerkvi! — Po noči med 12. in 13. aprilom, med velikim četrtkom in velikim petkom, bodo moški izvanredno molili v stolni cerkvi sv. Nikolaja. Molila se bode pred polunočjo 23. ura, po polunoči pa 24. ura.

Bratovščina vednega češčenja presv. Reš. Telesa ima v četrtek, 5. aprila, v uršulinski cerkvi svojo navadno pobožnost. Ob 5. uri je pridiga, in potem med sv. mašo skupno obhajilo.

Iz Celja. „Jaz, kadar bom povišan od zemlje, bom vse k sebi vlekel.“ Te besede Jezusove se čimdalje bolj uresničujejo tudi pri nas. To so zopet prav lepo pokazali letošnji pustni dnevi. Opravljali smo kakor že več let sem štirideseturno molitev v čast božjemu Zveličarju, da bi vsaj nekoliko zadostili za nečast, katera se mu godi v najsv. zakramentu zlasti pustne dni. Na krasno ozaljšanem altarju smo imeli presv. Reš. Telo izpostavljeno od 5. ure zjutraj do 6. zvečer. Molivcev, hvala bodi Bogu, ni zmanjkalo nobeno uro. Goreče neveste Kristusove so celo pred določenim časom pozdravljale v pobožni molitvi svojega nebeškega Ženina. Že pred 4. uro zjutraj so stale pri cerkvenih vratih in v srcu so klicale kakor device v sv. evangeliju: „Gospod, Gospod, odpri nam!“ dokler se jim niso odprla. Do 5. so že opravile eno molitveno uro. Z molitvijo se je vrstilo milozveneče petje. Posebno ginljivo je bilo videti in slišati nedolžne otročice, ki so pod vodstvom čč. šolskih sester prihajali vsak dan svojega najboljšega Prijatelja pozdravljat in častit z molitvami in milimi pesmicami. Take molivce božji Zveličar najrajše vidi pri sebi, takih so pa veseli tudi verniki. Vsak jih rad gleda, ko nedolžne svoje ročice povzdigujejo k božjemu Prijatelju otrôk, vsak z dopadajenjem posluša njih milo petje pred najsv. zakramentom. Najbolj se pa veselijo otroci sami, kadar smejo skupno obiskati ljubega Jezusčka. Na licih se jim bere veselje in sreča. Ni jim predolga ura molitve, in tla jim niso pretrda. Zakaj ljubezen do božjega Zveličarja je močnejša — „močnejša ko smrt“. V petih pridigah so se verniki, katerih je bila cerkev polna, vnemali za češčenje presv. Reš. Telesa. Cela pobožnost se je končala s slovesnimi večernicami in zahvalno pesmijo v torek popoldne ob 4. Šli smo iz cerkve zadovoljni in s srčno željo, da bi se enaka pobožnost kmalu zopet obhajala v Celju. Doma smo imeli potem tudi nekoliko prav prijetnih uric. Drugo jutro smo pa vstali zdravi in zadovoljni ter šli zopet po svojih opravkih. — Kakšni so pa vstali na pepelnico tisti, kateri so morda že tri dni samo pili in ne-

zmerno uživali pustno veselje ali cele noči prerajali? Kakšni so bili na telesu, kakšni posebno na duši, ko so se vzdramili iz nemirnega spanja in so spoznali, da ni več pusta, pa tudi ne denarja, ne zdravja ne poštenja! Kje je torej prava sreča? Ali je pač med pijanci in plesavci? Ni-li veliko bolj in edino le pri Jezusu? Zatorej je pojdimo iskat k Njemu!

Iz Metlike. Odkar se je vpeljalo pri nas očitno češčenje presvetega Rešnega Telesa, se oglašča vedno večje število pobožnih častivcev in častivk, ki se zbirajo vsako nedeljo, — mladeniči pred večernicami, dekleta po večernicah ter glasno molijo presv. Rešno Telo. Fantov, ki so povsod bolj trdi za molitev, je sicer še malo, a upamo, da se jih sčasoma nabere več. — Prav ginljivo je bilo videti, ko so se na pustni torek popoldne sešli v cerkvi pobožne častivke in častivci ter molili iz knjige „Večna molitev“ 30. uro, — dočim je bil ravno ob tem času zunaj pred cerkvijo največi hrum in šum, kričanje in vriskanje pustnih norcev. Kaka razlika! V cerkvi molitev, zunaj cerkve vpitje, v cerkvi križev pot in spokorne pesmi, zunaj cerkve krohotanje in razgrajanje, rekel bi, v cerkvi nebesa, zunaj cerkve pekel. Zdelo se je človeku, da res prihaja divja druhal, katera hoče svojega Zveličarja zopet križati. Oh, kako so nekateri ljudje vneti za neumnosti in stare paganske šege in razvade, kako mlačni pa za kaj dobrega! Toda upamo, da bo dobri naš Zveličar na priprošnje toliko in toliko vnetih častivcev in častivk prizanesel sedanjemu mehkužnemu in mlačnemu svetu ter mu dal pravega spoznanja, dasi mu za dobrote in ljubezen plačuje le z nehvaležnostjo. Zato naj ne bo župne cerkve v naši domovini, kjer ne bi se vpeljala in utrdila bratovščina vednega češčenja. J.

Iz Št. Ruperta. V tukajšni farni cerkvi smo obhajali od pustne nedelje do torka štiridesetno pobožnost v čast presv. R. Telesu. Bilo je lepo vreme in bati se je bilo, da bodo ljudje le preveč v vinogradih delali, na Jezusa pa pozabili. Toda izvršila se je vsa pobožnost prav slovesno. Vsak dan od 5. ure zjutraj do 7. zvečer je bilo izpostavljeno presv. Rešno Telo. Ob šestih je bila tiha maša z orgljanjem in petjem, potem pa druge maše. Ob 9. uri je bila pridiga, nato peta sv. maša, pri kateri so peli cerkveni pevci popolnoma po cerkvenih določilih. Popoldne smo vsak dan eno uro skupno na glas molili pred sv. R. Telesom, potem pa so bile litanije in blagoslov po rimskem obredu. Pobožnejši verniki pa niso Jezusa samega pustili, ampak so začeli precej po 12. uri glasno ga častiti. Nekoliko pred 7. uro je bil sv. rožni venec z blagoslovom. Veliko vernikov se je udeležilo odpustkov. Obhajanih je bilo nad 1800. Izpovednikov je bilo šest. Hvala tu posebno še gg. sosedom!

Nad vse lep pa je bil sklep pobožnosti v torek ob 4. uri, ko so se ob obilni azistenci pele litanije Matere božje. Tako smo tukaj zadostovali Jezusu za predpustne pregrehe! —i—

Iz Dol pri Litiji. Lepo krščansko življenje je podobno skrbno obdelanemu vrtu, kjer rasto zale cvetlice mnogovrstnih pobožnosti. Taka na novo vsajena cvetlica na vrt pobožnosti naše župnije je Marijina družba za mladeniče in dekleta. Vpeljana je bila 1. 1899. meseca majnika ob priliki sv. duhovnih vaj, in se je pripravljala na slovesni sprejem do meseca julija, ko so na sv. Ane dan prišli premilostni knez in škof delit zakrament svete birme in posvečevati novi veliki oltar. Sprejetih je bilo 173 deklet in 68 mladeničev. V praznik Marijinega rojstva, 8. septembra, je imela družba prvokrat skupno sv. obhajilo. Ni je lepše pobožnosti, kakor je skupno sv. obhajilo, pri katerem se goreča srca pod varstvom nebeške Kraljice darujejo Jezusu v najsvetejšem zakramentu. Družbi imata tudi svoji zastavi. Dekleta so si

izvolila za svojega posebnega variha prečistega ženina Marijinega, sv. Jožefa, in mladeniči sv. Alojzija. Družbena procesija in shod je vsako prvo nedeljo v mesecu; če pa je v mesecu kateri Marijin praznik, se prestavi shod na ta praznik. Dekleta so do malega vse v družbi. Mladeniči pa so pri nas pač taki kakor povsod: pogumni in srčni so, kadar se dela za posvetno; kadar je pa treba za zveličanje duše, za nebesa kaj storiti, pa le bolj od daleč gledajo. — Tudi pri nas je vpeljano skupno češčenje vsako nedeljo in vsak zapovedan praznik, in sicer prvo nedeljo v mesecu pred izpostavljenim sv. Rešnim Telesom. Prelepa knjiga „Večna molitev“ je močno razširjena med našim ljudstvom. Kako lepo je, ko se zbirajo krščanska srca okrog svojega Gospoda in Zveličarja in mu darujejo vsako nedeljo eno uro. Bog daj, da se češčenje sv. Rešnjega Telesa in Marijina družba razširi povsod; saj če sta Jezus in Marija z nami, se nimamo nikogar bati!

Otrok Marijin.

Spevi za češčenje sv. R. Telesa.

V smislu škofijskega lista št. 1 str. 27, kjer priporoča presvetli nadpastir vsposed za molitveno uro pred izpostavljenim sv. R. Telesom, je dal podpisani natisniti v obliki „Večne molitve“ speve: Wittov „O salutaris“, iz Cecilije „Tantum ergo“, rezponzorij in „Laudate“ za en glas, spremljevanje z orgljami posebej. Latinskemu tekstu je pridejan slovenski, da bode ljudstvo vedelo, kaj poje. Listki se razdelé med častivce, in dasi niso večši sekiric, se bodo vendar takoj privadili spevom, da jih čujejo le parkrat raz kor; in tako se bodo udeležili liturgičnega dejanja ne samo z molitvijo, marveč tudi s petjem.

Spevi se dobé v prodajalnici katol. tiskovnega društva v Ljubljani, Kopitarjeve ulice št. 2. Sto glasov stane 1 krono s pošto vred in priložena je tudi partitura.

*P. Hugolin Sattner,
Ord. FF. Min.*

Drobtinice.

Podoba žalostne Matere božje v cerkvi sv. Florijana v Ljubljani slovi med ljudmi kot čudodelna. V tem slovesu je bila podoba že pred dvesto leti. Slavni Jurij Talničar, ki je popisal, kako je njegov brat, Janez Anton Talničar, stolni dekan, l. 1701. začel zidati novo stolno cerkev svetega Nikolaja, imenuje v svoji knjigi podobo „čudodelno“. Zato so Ljubljanci v hudih stiskah nekdanj najrajši hodili iskat pomoči k žalostni Materi božji pri sv. Florijanu. Cesar Leopold I. je imel takrat vojsko s Francozi in Bavarci. Ogrji, ki niso nikoli mirovali, kadar je bil cesar v zadregi, so udarili l. 1704. na Štajersko. Ljubljanci so poslali Štajercem 400 mož na pomoč. doma pa so stražili mesto po dnevu in po noči. Ob enem so prosili pomoči žalostno Mater božjo; v procesiji so šli k sv. Florijanu, tudi škof je šel za procesijo, in usmiljena Mati je obvarovala mesto sovražnikov. — Istega leta, 1704., je bila huda suša v deželi, in baš se je bilo slabe letine. Dne 26. avgusta so šli Ljubljanci v slovesni procesiji k cerkvi sv. Krištofa, ki so ga častili kot posebnega pomočnika v sili; toda to pot niso bili uslišani; zato so šli dne 2. septembra v procesiji k žalostni Materi božji pri sv. Florijanu. Precej drugi dan je padlo toliko dežja, da se je posušeno in sežgano polje zopet poživilo. — Ko je Talničar to pisal, je bilo med ljudmi

še sploh znano, da je žalostna Mati božja v cerkvi sv. Florijana nekemu slepcu izprosila pogled; radi tega čudeža so imeli veliko zaupanje do varihinje ljubljanskega mesta, žalostne Matere božje.

Zahvala za uslišano molitev.

Družina M. iz K. se zahvaljuje za zdravje presv. Srcu Jezusovemu, prečistemu Srcu Marijinemu in sv. Jožefu. — T. P. se zahvaljuje milostnemu Jezuščku in sv. Antonu P. za ozdravljenje v nevarni bolezni. — M. J. se zahvaljuje Mariji Pomagaj z Brezij za pomoč v hudi dušni stiski. — L. T. iz K. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, prečist. Srcu Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Frančišku Ser. in sv. Antonu P. za ozdravljenje. — Neka oseba iz Ž. se zahvaljuje sv. Jožefu, da je njen sorodnik kar nagloma ozdravel, potem ko je bila storila obljubo sv. Jožefu. — K. J. v L. se zahvaljuje sv. Antonu P., da je Bog njeno sorodnico rešil hudega trpljenja. — M. R. v L. se zahvaljuje sv. Antonu P. za pomoč v dušnih in telesnih potrebah. — L. K. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu za milost sv. misijona. — Neka oseba se zahvaljuje Materi božji, da je ozdravela, potem, ko se je bila zaobljubila na božjo pot in opravila večkrat devetdnevnicu. — J. M. iz Konjiške dekanije se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, prečist. Srcu Marijinemu, sv. Jožefu in svetemu Antonu P. za pomoč v hudih zadregah. — Neka oseba se zahvaljuje sv. Antonu, da je bila uslišana, ko je prosila zdravja pri živini: — Neka dekle iz Marijine družbe se zahvaljuje, ker je bila uslišana, ko je opravila devetdnevnicu v čast presv. Srcu Jezusovemu, prečist. Srcu Marijinemu in v čast sv. Alojziju. — Dve osebi v L. se zahvalujeta presv. Srcu Jezusovemu in lurški Materi božji, da se je poravnalo med njima staro sovraštvo. — M. Ž. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu za zdravje. — J. M. J. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, prečisti Devici Mariji in sv. Jožefu za pomoč v hudih skušnjavah. — A. G. se zahvaljuje žalostni Materi božji za hitro ozdravljenje. — H. L., učiteljica, se zahvaljuje lurški Materi božji za ozdravljenje; opravljala je devetdnevnicu, in predno je devetdnevnicu končala, je bila že iz najhujše nevarnosti. (Dalje prih.)

I z j a v a.

Poslušni določbi papeža Urbana VIII. izjavljamo: čudešnim zgodbam, o katerih poroča „Venec“, pa jih cerkvena oblast še ni preiskala, dajemo samo toliko vere, kolikor je gre človeški resnicoljubnosti; tega, kar je Bog posebe razodel pobožnim osebam, nimamo za verske resnice; vse pa prepuščamo nesmotljivi sodbi svete katoliške cerkve.

Urednik.

